

„Realitatea științifică“ dezindividualizată, dereificată și dinamizată interior, proclamînd „primatul unei pure dinamologii asupra ontologiei“ (sau instituirea unei „ontologii a complementarului“), refuză să pună, așa cum făcea realismul naiv, „obiectul înaintea fenomenelor sale“ sau „subiectul înaintea predicatelor“ și reclamă modificarea conceptelor noastre fundamentale, „dialectizarea“ lor, constată Bachelard în *Dialectica filosofică a noțiunilor relativității*. Dar, fapt extrem de important, „dialectizarea“ în discuție e concepută, atît de Bachelard, cît și de Lupasco sau, mai tîrziu, de către Derrida, care va numi această dinamizare a conceptelor „deconstrucție“, în manieră *nonhegeliană*, adică sub forma unui pluralism în care contrariile coexistă complementar, fără a mai ajunge la momentul „rezolvării“ logice prin sinteză. Această coexistență a contrariilor nerezolvate prin sinteză primise în opera filosofică a lui